

Kultanokkainen korppi Isännällä oli neljä poikaa. Heidän naapurimaassaan asui velho, joka oli vanginnut salaman. Se riippui hiilisenä hänen kaulaketjussaan. Kun he kasvoivat tarpeeksi isoiksi, kukin heistä alkoi elämään omaa elämäänsä. Vanhin lähti sotaan ja lähetti terveisiä ahkerasti. Pitemmän päälle hän kuitenkin haavoittui aina vain pahemmin. Lopulta poika katosi lähettämättä viestiäkään. Toinen poika lähti myllyyn ja elätti sillä itseään. Ennen pitkää hänen myllynsä vanhentuneet kivet eivät kumminkaan enää jauhaneet kunnon jauhoja ja kyläläiset eivät tuoneet viljaansa. Lopulta hän katosi eikä kukaan tiennyt minne. Kolmas poika lähti omin päin kiertämään maailmaa ja vanhemmat ihmettelivät, että mitä hänestä tulisi. Hänestä tuli kuitenkin kreivi kaukaiseen maahan ja hän lähetti kotiinsa silloin tällöin kaikenlaisia lahjoja. Neljäs poika oli pisimpään kotona. Hän kertoi tarinoita ja odotti tulevaa onneaan. Hän odotti kertovansa sen suuren tarinan, jonka kaikki muistaisivat. Hänen luokseen pellolle ilmestyi haltijatar sinisenä ja valkoisena hohtavassa puvussa. Hän kysyi pojalta, joka oli Juho, mitä tämä haluaisi: -Haluaisin sellaisen ikimuistaisen tarinan! hän sanoi. -Todellako? Haltijatar kysyi ja sitten lensi pois. Haltijatar tuli hänen luokseen pellolle toisen kerran. Hän kysyi jälleen saman kysymyksen ja sai saman vastauksen. Kun hän ilmestyi kolmannen kerran, oli poikien isä ja äiti jo kuolleet. Juho sanoi edelleen saman vastauksen. -Haluatko tosiaan kaikkien muistaman tarinan? Haltijatar kysyi. -Kyllä tosiaan. -Vaikka sillä on hintansa? -Vaikka sillä on hintansa. Haltijatar heilutti sauvaansa ja Juho muuttui korpiksi. Sillä oli kellertävä nokka ja haltijattaren mukaan se muuttuisi aina vaan kultaisemmaksi mitä enemmän korppi näkisi. Se päätti lähteä aluksi etsimään veljiään. Kultanokkainen korppi kiersi seitsemässä vuodessa seitsemän taistelua. Mitä enemmän se koki tykkitulta ja luoteja, sitä harmaammaksi sen kasvot muuttuivat ja sitä kultaisemmaksi sen nokan väri muuttui. Korppi väsyi ja väsyi, lentäen vain lentämisen vuoksi. Se kaipasi kertomaan tarinoita, mutta sen suu ei vain enää saanut niitä aikaiseksi. Se kiersi vanhaa myllyä, mutta se näki vain vanhat rakennukset, aitaukset ja kosken. Se kaipasi kuulemaan veljensä kertomuksia, mutta veljeä ei enää ollut missään. Korpin siivetkin alkoivat harmaantua. Sen pää painoi aina vain lisää ja lisää. Alajuoksulla korppi havaitsi tytön kaatuvan ja putoavan koskeen. Kaikki vain katsoivat rannalla eikä kukaan kyennyt tekemään mitään. Lähellä olleen linnan katolla katsoi pieni, laiha ja kaljuuntuva velho tuimilla silmillään tyttöä. Korppi tunsu siipiensä painavan vain lisää ja lisää. Se kaartoi äärettömän matalalle ja tyttö hädissään tarttui sen siivestä kiinni. Korppi katsoi velhoa pistävästi takaisin silmiin, kaikkien kuluneiden vuosien tuomalla painolla. Velho katsoi aluksi julmasti takaisin, mutta sitten sen silmiin tuli voimattomuus. Hän tippui linnan katolta suoraan koskeen, vieri sen mukana eikä koskaan palannut. Velhon kultakauluksinen punainen viitta repeytyi joen kiviin. Hänen vangitseman salama varisi tuhkaksi joen pohjaan. Tyttö irrotti korpin siivestä ja putosi linnan rannalle. Tytön isä katsoi taivaan rantaan katoavaa kultanokkaista korppea. Hän tunsu kiitollisuutta velhon lumouksesta vapautumisesta ja halusi saada kiinni tuon linnun. Kreivin mielestä tuossa oudossa linnussa oli myös jotakin tuttua. Laajoista etsinnöistä huolimatta sitä ei vaan löytynyt, rannalle jäi vain sinertävän mustia sulkia. Korppi nukkui siipi loukkaantuneena harmaassa puussa olevassa kolossaan. Haltijatar ilmestyi pitkästä aikaa hänen luokseen. Hän sanoi, että koska korppi oli kaiken jälkeen pystynyt hyvään tekoon, se ansaitsi palkinnon. Sen kaikesta kaukana oleva puunkolo muuttui pieneksi mökiksi Kultainen nokka varisi viereiseen meren poukamaan. Juho sai samalla ihmishahmonsa takaisin. Hän kuoli omaan koloonsa, mutta sai rauhan. Juho tunsu, että hyvä teko oli sittenkin hyvää tarinaa tärkeämpi. Tämän tarinan oikeudet omistaa Jukka Ruskeeahde, Huittinen, Suomi.